

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/89/UE

z dnia 23 lipca 2014 r.

ustanawiająca ramy planowania przestrzennego obszarów morskich

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2, art. 100 ust. 2, art. 192 ust. 1 i art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wysoki i szybko rosnący popyt na przestrzeń morską do wykorzystania w różnych celach, takich jak instalacje w celu wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, poszukiwanie i eksploatacja ropy naftowej i gazu, transport morski i działalność połowowa, ochrona ekosystemu i różnorodności biologicznej, wydobywanie surowców, turystyka, urządzenia akwakultury i podwodne dziedzictwo kulturowe, jak również występowanie licznych presji na zasoby przybrzeżne, wymagają zintegrowanego podejścia w zakresie planowania i zarządzania.
- (2) Takie podejście do zarządzania oceanami i morzami zostało przedstawione w Zintegrowanej polityce morskiej Unii Europejskiej („ZPM”), obejmującej – jako filar środowiskowy – dyrektywę 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾. Celem ZPM jest wspieranie zrównoważonego rozwoju mórz i oceanów oraz rozwijanie skoordynowanego, spójnego i przejrzystego procesu decyzyjnego w odniesieniu do unijnych polityk sektorowych dotyczących oceanów, mórz, wysp, obszarów przybrzeżnych i regionów najbardziej oddalonych oraz sektorów morskich, w tym poprzez strategię dotyczącą basenów morskich lub strategię makroregionalną, a jednocześnie zapewnienie dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą 2008/56/WE.
- (3) W ZPM wskazano planowanie przestrzenne obszarów morskich za przekrojowe narzędzie prowadzenia polityki umożliwiającej organom publicznym i zainteresowanym stronom stosowanie skoordynowanego, zintegrowanego i transgranicznego podejścia. Stosowanie podejścia ekosystemowego przyczyni się do propagowania zrównoważonego rozwoju i wzrostu gospodarki morskiej i przybrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. C 356 z 5.12.2013, s. 124.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 23 lipca 2014 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.).

- (4) Planowanie przestrzenne obszarów morskich wspiera i ułatwia realizację strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego („strategia »Europa 2020« ”), przyjętej przez Radę Europejską w konkluzjach z dnia 17 czerwca 2010 r., która ma na celu zapewnienie wysokiego poziomu zatrudnienia, wydajności i spójności społecznej, w tym promowanie gospodarki bardziej konkurencyjnej, efektywnie korzystającej z zasobów i bardziej przyjaznej dla środowiska. Przybrzeżne i morskie sektory dysponują znacznym potencjałem w dziedzinie zrównoważonego rozwoju i mają kluczowe znaczenie dla wdrażania strategii „Europa 2020”.
- (5) W komunikacie zatytułowanym „»Niebieski wzrost« szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” Komisja wskazała liczne realizowane inicjatywy Unii, które służą wdrażaniu strategii „Europa 2020” oraz szereg działań, na których inicjatywy „niebieskiego wzrostu” mogłyby się koncentrować w przyszłości i które można odpowiednio wspierać poprzez zwiększenie zaufania inwestorów i zagwarantowanie im większej pewności za pośrednictwem planowania przestrzennego obszarów morskich.
- (6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 ⁽¹⁾ wsparło i ułatwiło wdrażanie planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną. Europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, w tym Europejski Fundusz Morski i Rybacki ⁽²⁾, dostarczają możliwości wsparcia wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy w latach 2014–2020.
- (7) Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. („UNCLOS”) stanowi w preambule, że kwestie odnoszące się do wykorzystania obszarów morskich są ściśle ze sobą powiązane i wymagają rozpatrywania jako całość. Planowanie obszarów morskich stanowi logiczny postęp i element porządkujący zobowiązania i korzystanie z praw przyznanych na mocy konwencji UNCLOS i jest praktycznym narzędziem wspierania państw członkowskich w wypełnianiu ich obowiązków.
- (8) W celu propagowania zrównoważonego współistnienia różnych sposobów wykorzystania i, w stosownych przypadkach, odpowiedniego rozdziału przestrzeni morskiej między różne sposoby wykorzystania należy wprowadzić ramy przewidujące co najmniej tworzenie i wdrażanie przez państwa członkowskie systemu planowania przestrzennego obszarów morskich, w wyniku którego stworzone zostaną plany.
- (9) Planowanie przestrzenne obszarów morskich przyczyni się do skutecznego zarządzania działaniami morskimi i do zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych poprzez stworzenie ram spójnego, przejrzystego, zrównoważonego i opartego na dowodach procesu podejmowania decyzji. W dążeniu do realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie należy ustanowić zobowiązania do stworzenia procesu planowania w odniesieniu do obszarów morskich, w wyniku którego powstanie plan lub plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich; taki proces planowania powinien uwzględniać wzajemne oddziaływanie między lądem i morzem oraz wspierać współpracę między państwami członkowskimi. Bez uszczerbku dla dorobku prawnego Unii w dziedzinie energii, transportu, rybołówstwa i ochrony środowiska, niniejsza dyrektywa nie powinna nakładać żadnych nowych zobowiązań, szczególnie w odniesieniu do konkretnych wyborów państw członkowskich dotyczących sposobu realizacji polityki sektorowej w tych dziedzinach, a jej celem powinno być wsparcie tych dziedzin polityki w ramach procesu planowania.
- (10) W celu zapewnienia spójności i jasności prawnej należy określić zasięg geograficzny planowania przestrzennego obszarów morskich zgodnie z istniejącymi instrumentami prawnymi Unii oraz międzynarodowym prawem morskim, zwłaszcza konwencją UNCLOS. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na kompetencje państw członkowskich w odniesieniu do granic morskich i jurysdykcji na obszarach morskich.
- (11) O ile zadaniem Unii jest ustanowienie ram dla planowania przestrzennego obszarów morskich, o tyle państwa członkowskie są nadal odpowiedzialne i kompetentne za wytworzenie i określenie, w granicach swoich wód morskich, formy i treści takich planów, w tym rozwiązań instytucjonalnych, a we właściwych przypadkach rozdziału przestrzeni morskiej odpowiednio między różne działania i sposoby jej wykorzystania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 z dnia 30 listopada 2011 r. ustanawiające Program na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej (Dz.U. L 321 z 5.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1).

- (12) W celu poszanowania zasady proporcjonalności i pomocniczości, jak również zminimalizowania dodatkowych obciążeń administracyjnych, transpozycja i wdrożenie niniejszej dyrektywy powinny w jak największym stopniu opierać się na istniejących przepisach i mechanizmach krajowych, regionalnych i lokalnych, w tym na postanowieniach zawartych w zaleceniu 2002/413/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ lub decyzji Rady 2010/631/UE⁽²⁾.
- (13) W obszarach morskich ekosystemy oraz zasoby morskie podlegają znaczącym presjom. Działalność człowieka, ale także skutki zmiany klimatu, zagrożenia naturalne i zjawiska dynamiki linii brzegowej, takie jak erozja i akumulacja, mogą mieć zasadniczy wpływ na rozwój i wzrost gospodarczy w obszarach przybrzeżnych, jak również na ekosystemy morskie, prowadząc do pogorszenia się stanu środowiska, utraty różnorodności biologicznej i degradacji funkcji ekosystemu. Przy opracowywaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich należy poświęcić tym różnym typom presji należyta uwagę. Ponadto zdrowe ekosystemy morskie oraz ich liczne usługi, o ile zostaną uwzględnione w decyzjach planistycznych, mogą przynieść znaczne korzyści w zakresie produkcji żywności, rekreacji i turystyki, łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania do niej, kontroli dynamiki linii brzegowej oraz zapobiegania klęskom żywiołowym.
- (14) W celu wspierania trwałego wzrostu gospodarek morskich, zrównoważonego rozwoju obszarów morskich oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich w planowaniu przestrzennym obszarów morskich należy stosować podejście ekosystemowe, o którym mowa w art. 1 ust. 3 dyrektywy 2008/56/WE, w celu zadbania o to, by zbiorowa presja wszystkich działań utrzymywała się w granicach poziomów odpowiadających osiągnięciu dobrego stanu środowiska oraz by zdolność adaptacyjna ekosystemów morskich do reagowania na zmiany antropogeniczne nie ulegała osłabieniu, a jednocześnie przyczyniając się do zrównoważonego użytkowania zasobów i usług morskich przez obecne i przyszłe pokolenia. Ponadto, podejście ekosystemowe powinno być realizowane w sposób dostosowany do poszczególnych ekosystemów i innych warunków charakterystycznych dla poszczególnych regionów morskich, a także uwzględniać bieżące prace nad regionalnymi konwencjami morskimi opierając się o istniejącą wiedzę i doświadczenie. Takie podejście pozwoli na zarządzanie adaptacyjne, które zapewni udoskonalenie i dalszy rozwój, w miarę jak zwiększają się doświadczenie i wiedza, przy uwzględnieniu dostępności danych i informacji na poziomie całego basenu morskiego służących zastosowaniu takiego podejścia. Państwa członkowskie powinny uwzględnić zasadę ostrożności oraz zasady działania zapobiegawczego zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (15) Planowanie przestrzenne obszarów morskich będzie się między innymi przyczyniać do osiągnięcia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE⁽³⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002⁽⁴⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE⁽⁵⁾, dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽⁶⁾, decyzji nr 884/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁷⁾, dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁸⁾, dyrektywy 2008/56/WE, przywołując komunikat Komisji z dnia 3 maja 2011 r. zatytułowany „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.”, komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”, komunikat Komisji z dnia 16 kwietnia 2013 r. zatytułowany „Strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu” oraz komunikat Komisji z dnia 21 stycznia 2009 r. zatytułowany „Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.”, a także w stosownych przypadkach, celów polityki regionalnej Unii, w tym strategii dotyczących basenów morskich oraz strategii makroregionalnych.

(1) Zalecenie 2002/413/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2002 r. dotyczące wdrożenia zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie (Dz.U. L 148 z 6.6.2002, s. 24.).

(2) Decyzja Rady 2010/631/UE z dnia 13 września 2010 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Protokołu dotyczącego zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną Morza Śródziemnego do Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego (Dz.U. L 279 z 23.10.2010, s. 1).

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.).

(4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.).

(5) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.).

(6) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.).

(7) Decyzja nr 884/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniająca decyzję nr 1692/96/WE w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (Dz.U. L 167 z 30.4.2004, s. 1.).

(8) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.).

- (16) Działania na morzu i w obszarach przybrzeżnych są często ściśle ze sobą powiązane. W celu promowania zrównoważonego wykorzystania przestrzeni morskiej, planowanie przestrzenne obszarów morskich powinno uwzględniać wzajemne oddziaływania między lądem a morzem. Dlatego też planowanie przestrzenne obszarów morskich może być bardzo przydatne w określaniu kierunków związanych ze zrównoważonym i zintegrowanym zarządzaniem działalnością człowieka na morzu, zachowaniem żywych zasobów, wrażliwością ekosystemów przybrzeżnych, erozją oraz czynnikami społecznymi i gospodarczymi. W planowaniu przestrzennym obszarów morskich należy mieć na celu integrację morskiego wymiaru niektórych zastosowań lub działalności przybrzeżnej oraz ich wpływu, a w konsekwencji umożliwić zintegrowaną strategiczną wizję.
- (17) Niniejsza dyrektywa ramowa nie narusza kompetencji państw członkowskich w zakresie planowania przestrzennego obszarów miejskich i wiejskich, w tym wszelkiego naziemnego lub lądowego systemu planowania przestrzennego stosowanego przy planowaniu sposobów wykorzystywania obszarów lądowych i przybrzeżnych. Jeżeli państwa członkowskie stosują planowanie naziemne do wód przybrzeżnych lub ich części, niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do tych wód.
- (18) Planowanie przestrzenne obszarów morskich powinno obejmować cały cykl identyfikacji problemu i możliwości, gromadzenia informacji, planowania, podejmowania decyzji, wdrażania, przeglądu lub aktualizacji i monitorowania wdrażania, oraz powinno uwzględniać należycie wzajemne oddziaływania między lądem i morzem oraz najlepszą dostępną wiedzę. Należy jak najlepiej wykorzystać mechanizmy ustanowione w aktualnych i przyszłych przepisach prawnych, w tym w decyzji Komisji 2010/477/UE ⁽¹⁾ oraz inicjatywy Komisji „Wiedza o morzu 2020”.
- (19) Głównym celem planowania przestrzennego obszarów morskich jest promowanie zrównoważonego rozwoju i zdefiniowanie wykorzystania obszarów morskich do różnych celów oraz do zarządzania sposobami wykorzystania przestrzeni i konfliktami na obszarach morskich. Planowanie przestrzenne obszarów morskich służy także określeniu sposobów wielorakiego wykorzystywania obszaru morskiego i zachęcaniu do ich stosowania, zgodnie z odnośnymi strategiami i przepisami krajowymi. Aby osiągnąć ten cel, państwa członkowskie powinny przynajmniej zapewnić, że wynikiem procesu lub procesów planowania jest kompleksowy plan przedstawiający różne sposoby wykorzystania przestrzeni morskiej i uwzględniający długotrwałe zmiany spowodowane zmianą klimatu.
- (20) Państwa członkowskie powinny konsultować i koordynować swoje plany z właściwymi państwami członkowskimi i współpracować z organami państw trzecich w danym regionie morskim, zgodnie z prawami i zobowiązaniami tych państw członkowskich oraz zainteresowanych państw trzecich wynikającymi z prawa unijnego i międzynarodowego. Skuteczna współpraca transgraniczna między państwami członkowskimi oraz z sąsiadującymi państwami trzecimi wymaga wskazania właściwych organów w każdym państwie członkowskim. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu właściwy organ lub organy odpowiedzialne za wykonywanie niniejszej dyrektywy. Ze względu na różnice pomiędzy poszczególnymi regionami lub podregionami morskimi i obszarami przybrzeżnymi nie jest właściwe szczegółowe ustanawianie w niniejszej dyrektywie form, jakie te mechanizmy współpracy powinny przybierać.
- (21) Zarządzanie obszarami morskimi jest złożone i angażuje na różnych poziomach organy, podmioty gospodarcze i inne zainteresowane strony. W celu skutecznego wspierania zrównoważonego rozwoju istotne są konsultacje z zainteresowanymi stronami, organami i społeczeństwem na odpowiednim etapie opracowywania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich w oparciu o niniejszą dyrektywę, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii. Dobry przykład przepisów dotyczących konsultacji publicznych można znaleźć w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2010/477/UE z dnia 1 września 2010 r. w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich (Dz.U. L 232 z 2.9.2010, s. 14).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17).

- (22) Poprzez plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie mogą zmniejszyć obciążenie administracyjne i koszty wspierania swoich działań na rzecz wdrożenia innych stosownych aktów prawnych Unii. Harmonogramy dotyczące planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich powinny zatem być w miarę możliwości spójne z harmonogramami określonymi w innych powiązanych przepisach prawa, a w szczególności: dyrektywie 2009/28/WE, która wymaga, aby udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r., wyniósł co najmniej 20 % i która określa procedury koordynacji zatwierdzania, certyfikacji i planowania, w tym planowania przestrzennego, jako ważny wkład w osiągnięcie celów Unii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych; dyrektywie 2008/56/WE i części A pkt 6 załącznika do decyzji 2010/477/UE, które wymagają od państw członkowskich podjęcia niezbędnych środków na rzecz osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu ekologicznego środowiska morskiego do 2020 r. i które określają morskie planowanie przestrzenne jako narzędzie wspierające podejście ekosystemowe do zarządzania działalnością człowieka w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska; decyzji nr 884/2004/WE, która nakłada obowiązek ustanowienia do 2020 r. transeuropejskiej sieci transportowej poprzez integrację europejskich sieci infrastruktury transportu lądowego, morskiego i lotniczego.
- (23) Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ ustanawia ocenę oddziaływania na środowisko jako ważne narzędzie umożliwiające uwzględnienie aspektów ochrony środowiska podczas przygotowywania i przyjmowania planów i programów. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko, podlegają dyrektywie 2001/42/WE. W przypadku gdy plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich obejmują obszary Natura 2000, w celu uniknięcia powielania działań ocena oddziaływania na środowisko może zostać połączona z wymaganiami zawartymi w art. 6 dyrektywy 92/43/EWG.
- (24) W celu zadbania o to, by plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich opierały się na wiarygodnych danych, oraz w celu uniknięcia dodatkowych obciążeń administracyjnych konieczne jest wykorzystywanie przez państwa członkowskie najlepszych dostępnych danych i informacji poprzez zachęcanie odpowiednich zainteresowanych stron do dzielenia się danymi i informacjami oraz poprzez wykorzystanie istniejących instrumentów i narzędzi gromadzenia danych, takich jak normy opracowane w ramach inicjatywy „Wiedza o morzu 2020” i dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (25) W celu zapewnienia monitorowania przez Komisję wdrażania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny przysyłać Komisji kopie swoich planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich oraz wszelkich aktualizacji tych planów. Komisja będzie korzystać z informacji przekazanych przez państwa członkowskie oraz wszelkich istniejących informacji dostępnych na mocy przepisów prawa Unii w celu informowania Parlamentu Europejskiego i Rady o postępach dokonanych we wdrażaniu niniejszej dyrektywy.
- (26) Terminowa transpozycja niniejszej dyrektywy ma istotne znaczenie, ponieważ Unia przyjęła liczne inicjatywy polityczne, które winny być zrealizowane do roku 2020 i których wsparcie i uzupełnienie jest celem niniejszej dyrektywy.
- (27) Gdyby państwa członkowskie nieposiadające dostępu do morza musiały transponować i wprowadzić w życie niniejszą dyrektywę, stanowiłoby to nieproporcjonalny i niepotrzebny obowiązek. Takie państwa członkowskie powinny być zatem wyłączone z obowiązku transponowania i stosowania niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy planowania przestrzennego obszarów morskich mającego na celu propagowanie zrównoważonego wzrostu w gospodarce morskiej, zrównoważonego rozwoju obszarów morskich oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morza.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1).

2. W ramach zintegrowanej polityki morskiej Unii ramy te umożliwiają ustanowienie i wdrożenie przez państwa członkowskie planowania przestrzennego obszarów morskich w celu przyczynienia się do realizacji celów określonych w art. 5, z uwzględnieniem wzajemnego oddziaływania lądu i morza oraz ściślejszej współpracy transgranicznej, zgodnie z odpowiednimi przepisami konwencji UNCLOS.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wód morskich państw członkowskich, bez uszczerbku dla innych przepisów unijnych. Nie ma ona zastosowania do wód przybrzeżnych lub ich części objętych w danym państwie członkowskim planowaniem przestrzennym obszarów miejskich i wiejskich, pod warunkiem że zostanie to określone w planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działań, których wyłącznym celem jest obrona lub bezpieczeństwo narodowe.

3. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na kompetencje państw członkowskich do planowania i określania, w granicach ich wód morskich, zakresu i zawartości ich planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich. Nie ma ona zastosowania do planowania przestrzennego obszarów miejskich i wiejskich.

4. Niniejsza dyrektywa nie narusza suwerennych praw i jurysdykcji państw członkowskich nad wodami morskimi wynikających z właściwego prawa międzynarodowego, w szczególności UNCLOS. W szczególności stosowanie niniejszej dyrektywy pozostaje bez wpływu na wyznaczanie i wytyczanie granic morskich przez państwa członkowskie zgodnie z właściwymi przepisami UNCLOS.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „zintegrowana polityka morska” (ZPM) oznacza politykę Unii, której celem jest wspieranie skoordynowanego i spójnego procesu podejmowania decyzji w celu osiągnięcia maksymalnego zrównoważonego rozwoju, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej państw członkowskich, a w szczególności przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych regionów Unii, a także sektorów morskich, poprzez spójne strategie polityczne związane z sektorem morskim oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;
- 2) „planowanie przestrzenne obszarów morskich” oznacza proces, za pośrednictwem którego właściwe organy państw członkowskich analizują i organizują działalność ludzką na obszarach morskich aby osiągnąć cele ekologiczne, gospodarcze i społeczne;
- 3) „region morski” oznacza region morski, o którym mowa w art. 4 dyrektywy 2008/56/WE;
- 4) „wody morskie” oznaczają wody, dno morskie i skałę macierzystą, jak określono w art. 3 pkt 1 lit. a) dyrektywy 2008/56/WE, oraz wody przybrzeżne, jak określono w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2000/60/WE, ich dno morskie i skałę macierzystą.

ROZDZIAŁ II

PLANOWANIE PRZESTRZENNE OBSZARÓW MORSKICH

Artykuł 4

Ustanawianie i wdrażanie planowania przestrzennego obszarów morskich

1. Każde państwo członkowskie ustanawia i wdraża planowanie przestrzenne obszarów morskich.
2. Czyniąc to, państwa członkowskie uwzględniają wzajemne oddziaływanie lądu i morza.

3. Wynikający z tego plan lub plany opracowuje się i realizuje na szczeblu instytucjonalnym i na szczeblu zarządzania określonym przez państwa członkowskie. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na kompetencje państw członkowskich w zakresie planowania oraz określania formy i treści tego planu lub tych planów.

4. Planowanie przestrzenne obszarów morskich przyczynia się do osiągnięcia celów wymienionych w art. 5 oraz spełnia wymagania, o których mowa w art. 6 i 8.

5. Ustanawiając planowanie przestrzenne obszarów morskich, państwa członkowskie należycie uwzględniają specyfikę regionów morskich oraz odpowiednie istniejące i przyszłe działania i sposoby wykorzystania tych obszarów, ich wpływ na środowisko i na zasoby naturalne, jak również biorą pod uwagę wzajemne oddziaływanie lądu i morza.

6. Państwa członkowskie mogą włączyć do planów lub opracować plany w oparciu o istniejące krajowe strategie, regulacje lub mechanizmy, które zostały lub zostaną ustanowione przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, lub opierać się na nich, pod warunkiem że ich treść jest zgodna z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Cele planowania przestrzennego obszarów morskich

1. Przy stanowieniu i wdrażaniu planowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie biorą pod uwagę aspekty gospodarcze, społeczne i środowiskowe, aby wspierać zrównoważony rozwój i wzrost w sektorze morskim, stosując podejście ekosystemowe i wspierając współistnienie odpowiednich działań i sposobów wykorzystania.

2. Przy pomocy swoich planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie dążą do wspierania zrównoważonego rozwoju sektora energii na morzu, transportu morskiego, sektora rybołówstwa i akwakultury oraz zachowania, ochrony i poprawy stanu środowiska naturalnego, w tym odporności na zmiany klimatu. Ponadto państwa członkowskie mogą realizować inne cele, takie jak propagowanie zrównoważonej turystyki i zrównoważone wydobycie surowców.

3. Niniejsza dyrektywa nie narusza kompetencji państw członkowskich do decydowania o tym, w jaki sposób te różne cele znajdują odzwierciedlenie w ich planie lub planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

Artykuł 6

Minimalne wymagania dotyczące planowania przestrzennego obszarów morskich

1. Państwa członkowskie ustanawiają, z uwzględnieniem istotnych działań i sposobów wykorzystania wód morskich, działania proceduralne mające przyczynić się do osiągnięcia celów wymienionych w art. 5.

2. Czyniąc to, państwa członkowskie:

a) uwzględniają wzajemne oddziaływanie lądu i morza;

b) uwzględniają aspekty środowiskowe, gospodarcze i społeczne, jak też aspekty bezpieczeństwa;

c) dążą do wspierania spójności między planowaniem przestrzennym obszarów morskich i wynikającym z niego planem lub planami a innymi procesami, takimi jak zintegrowane zarządzanie obszarami przybrzeżnymi lub równoważne działania formalne lub nieformalne;

d) zapewniają zaangażowanie zainteresowanych stron, zgodnie z art. 9;

e) organizują sposób wykorzystania najlepszych dostępnych danych, zgodnie z art. 10;

f) zapewniają współpracę transgraniczną między państwami członkowskimi zgodnie z art. 11;

g) propagują współpracę z państwami trzecimi, zgodnie z art. 12.

3. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich podlegają przeglądowi dokonywanym przez państwa członkowskie, w sposób określony przez te państwa, lecz co najmniej raz na dziesięć lat.

Artykuł 7

Wzajemne oddziaływanie lądu i morza

1. W celu uwzględnienia interakcji między lądem i morzem, zgodnie z art. 4 ust. 2, o ile nie stanowi to części samego planowania przestrzennego obszarów morskich, państwa członkowskie mogą stosować inne procesy formalne i nieformalne, takie jak zintegrowane zarządzanie obszarami przybrzeżnymi. Wyniki są przedstawiane przez państwa członkowskie w ich planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

2. Bez uszczerbku dla art. 2 ust. 3, państwa członkowskie dążą, za pośrednictwem planowania przestrzennego obszarów morskich, do wspierania spójności powstałego w jego następstwie planu lub planów z innymi istotnymi procesami.

Artykuł 8

Sporządzanie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich

1. W ramach ustanawiania i wdrażania polityki planowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie sporządzają plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, w których określają przestrzenny i czasowy rozkład istotnych realizowanych już lub przyszłych działań oraz sposobów wykorzystania wód morskich, w dążeniu do realizacji celów wyznaczonych w art. 5.

2. Czyniąc to, a także postępując zgodnie z art. 2 ust. 3, państwa członkowskie uwzględniają odpowiednie wzajemne oddziaływania między działaniami i sposobami wykorzystania. Bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich ewentualne działania i sposoby wykorzystania oraz interesy mogą obejmować:

- obszary akwakultury,
- łowiska,
- instalacje i infrastrukturę do poszukiwania, eksploatacji i wydobywania ropy naftowej, gazu oraz innych źródeł energii, minerałów i kruszy, a także wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych,
- morskie trasy żeglugowe i ciągi ruchu,
- poligony wojskowe,
- obszary ochrony przyrody i gatunków oraz obszary chronione,
- obszary wydobywania surowców,
- badania naukowe,
- przebieg podwodnych kabli i rurociągów,
- turystykę,
- podwodne dziedzictwo kulturowe.

Artykuł 9

Udział społeczeństwa

1. Państwa członkowskie ustanawiają środki zapewniające udział społeczeństwa poprzez informowanie zainteresowanych stron oraz poprzez prowadzenie konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami i organami oraz społecznościami, których to dotyczy na wczesnym etapie opracowywania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, zgodnie z odpowiednimi przepisami ustanowionymi w prawodawstwie Unii.

2. Państwa członkowskie zapewniają także, aby odpowiednie zainteresowane strony, organy i społeczności miały dostęp do planów, gdy tylko zakończą się nad nimi prace.

Artykuł 10

Wykorzystywanie danych i dzielenie się nimi

1. Państwa członkowskie organizują wykorzystanie najlepszych dostępnych danych i decydują o tym, w jaki sposób zorganizować dzielenie się informacjami niezbędnymi do sporządzenia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować między innymi:

a) dane środowiskowe, społeczne i gospodarcze gromadzone zgodnie z przepisami prawa unijnego odnoszące się do działań, o których mowa w art. 8;

b) morskie dane fizyczne odnoszące się do wód morskich.

3. Stosując postanowienia zawarte w ust. 1, państwa członkowskie wykorzystują odpowiednie instrumenty i narzędzia, w tym te, które są już dostępne w ramach ZPM oraz innych odnośnych strategii Unii, takich jak te, o których mowa w dyrektywie 2007/2/WE.

Artykuł 11

Współpraca między państwami członkowskimi

1. W ramach procesu planowania i zarządzania nadbrzeżne państwa członkowskie współpracują w celu zapewnienia, aby plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich były spójne i skoordynowane w ramach całego regionu morskiego, którego te plany dotyczą. Współpraca ta uwzględnia w szczególności kwestie ponadnarodowe.

2. Współpraca, o której mowa w ust. 1, jest realizowana poprzez:

a) istniejące regionalne struktury współpracy instytucjonalnej takie jak regionalne konwencje morskie; lub

b) sieci lub struktury właściwych organów państw członkowskich; lub

c) wszelkie inne metody spełniające wymogi przedstawione w ust. 1, np. w kontekście strategii dotyczących basenów morskich.

Artykuł 12

Współpraca z państwami trzecimi

O ile jest to możliwe, państwa członkowskie dążą do podjęcia współpracy z krajami trzecimi w ich działaniach w zakresie planowania przestrzennego obszarów morskich w odpowiednich regionach morskich, zgodnie z prawem międzynarodowym i konwencjami międzynarodowymi, między innymi poprzez wykorzystanie forów międzynarodowych lub regionalnej współpracy instytucjonalnej.

ROZDZIAŁ III

WYKONANIE

Artykuł 13

Właściwe organy

1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ lub organy odpowiedzialne za wdrażanie niniejszej dyrektywy.

2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz tych właściwych organów wraz z informacjami wymienionymi w załączniku do niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 w terminie sześciu miesięcy od daty wprowadzenia w życie takiej zmiany.

Artykuł 14

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji i wszelkim innym zainteresowanym państwom członkowskim kopie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, w tym istotne istniejące materiały wyjaśniające dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, oraz wszystkie kolejne uaktualnienia w terminie trzech miesięcy od daty ich opublikowania.
2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy najpóźniej rok po terminie, w którym należy ustanowić plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, a następnie co cztery lata.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 września 2016 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Te przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Organ lub organy, o których mowa w art. 13 ust. 1, należy wyznaczyć do dnia 18 września 2016 r.
3. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, o których mowa w art. 4, należy opracować jak najszybciej, a najpóźniej do dnia 31 marca 2021 r.
4. Obowiązek transponowania i stosowania niniejszej dyrektywy nie ma zastosowania do państw członkowskich nieposiadających dostępu do morza.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 17

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 lipca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WŁAŚCIWE ORGANY

1. Nazwa i adres właściwego organu lub organów – oficjalna nazwa i adres wskazanego właściwego organu lub właściwych organów.
 2. Status prawny właściwego organu lub właściwych organów – krótki opis statusu prawnego właściwego organu lub właściwych organów.
 3. Zakres odpowiedzialności – krótki opis obowiązków prawnych i administracyjnych właściwego organu lub organów i ich rola w odniesieniu do przedmiotowych wód morskich.
 4. Członkostwo – w przypadku gdy właściwy organ lub organy działają jako organy koordynujące w stosunku do innych właściwych organów, wymagany jest wykaz tych organów wraz z krótkim opisem relacji instytucjonalnych ustanowionych w celu zapewnienia koordynacji.
 5. Koordynacja regionalna – wymagany jest opis mechanizmów ustanowionych w celu zapewnienia koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, których wody są objęte niniejszą dyrektywą i należą do tego samego regionu lub podregionu morskiego.
-